

**ЗАКОН
ЗА ЗАЩИТА НА ЖИВОТНИТЕ**

**ГЛАВА ПЪРВА
Общи положения**

**Раздел I
Цел и основни принципи**

Чл. 1. (1) Този закон урежда обществените отношения, свързани със защитата на животните.

(2) Защитата на животните обхваща опазване на техния живот, здраве и добро състояние, предпазването им от нехуманно, жестоко и особено жестоко отношение, осигуряване на подходящи грижи и условия за живот, съобразени с техните физиологични и етологични нужди.

Чл. 2. Законът има за цел да формира в хората чувство на отговорност и състрадание към животните.

Чл. 3. Този закон определя:

1. отговорността на обществото за опазване живота, здравето и доброто състояние на животните;

2. добрата практика при отглеждане на животните, обоснована на пет основни принципа:

а) предпазване от глад и жажда;

б) предпазване от болка, нараняване и заболявания;

в) предпазване от страх и стресови ситуации;

г) осигуряване на възможност да изразяват естественото си поведение;

д) недопускане на дискомфорт.

3. действията, които се считат за жестокост към животните и такива процедури, които са забранени;

4. условията, които се осигуряват при отглеждането и използването на животни;

5. правата и задълженията на държавните и общински органи, обществените организации, физическите и юридическите лица, свързани със защита на животните;

б. контролът по прилагането му.

Раздел II

Обучение и популяризиране на мерките за защита на животните

Чл. 4. Органите на изпълнителната власт и общинската администрация, съвместно с висшите училища, които имат отношение към защита на животните, подпомагат:

1. извършване на научни изследвания за изучаване поведението на животните и тяхната защита;

2. разработване и прилагане на:

а/ национални образователни програми за защита на животните;

б/ методи за ограничаване на опитите и намаляване броя на животните, използвани в тях.

Чл.5. (1) В учебните програми на общообразователните училища и професионалните гимназии се включва обучение по правилата за защита на животните.

(2) Професионалните гимназии и висшите училища, които подготвят ветеринарномедицински специалисти, биолози и еколози, организират и провеждат курсове за обучение по правилата за защита на животните на:

1. водачи на транспортни средства, с които се превозват животни;
2. лица, които провеждат опити с животни;
3. гледачи на животни;
4. персонал в кланици, зоомагазини и други обекти, в които се отглеждат животни.

(3) Обучение по ал.2 могат да провеждат и други организации по програми, одобрени от Националната ветеринарномедицинска служба (НВМС).

(4) Ръководителите на ведомства, които осъществяват контрол по прилагането на този закон и общинските администрации организират обучение на свои служители по правилата за защита на животните.

Чл.6. Професионалните организации на ветеринарните лекари, организациите за защита на животните и асоциациите на животновъдите популяризират мерките за защита на животните.

Чл.7. При необходимост НВМС оказва професионална помощ при извършване на обучение по чл.5.

Раздел III

Забрани

Чл.8. (1) Забранява се проявата на нехуманно отношение към животните.

(2) За нехуманно отношение към животните се счита неоснователно причиняване на болка или страдание на животно или предизвикване на силен страх.

Чл.9. (1) Забранява се проявата на жестокост към животните.

(2) За жестокост се счита:

1. всяко действие или бездействие, което причинява продължително или повтарящо се страдание на животното, или трайно уврежда неговото здраве;
2. причиняване на смърт на животно по непредпазливост;
3. действия по чл.151 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВД);
4. нарушаване на принцип по чл.3, т.2, когато това води до вредни последици за здравето на животните;
5. развъждане, което причинява болка, страдание и/или трайно увреждане на животното;
- б. внасяне, търговия и придобиване на животни, обект на развъждане по т. 5;
7. увеличаване агресивността на животните чрез селекция или обучение в агресивност към други животни и хора;
8. използването на строги и електрически нашийници, електрически остени, химически дразнещи (увреждащи) субстанции или използването на технически уреди, помощни средства или приспособления, които целят да се повлияе поведението на животно, като му се причинява силен страх и болка;
9. организиране на надбягвания по настилки, които увреждат крайниците;

10. използване на животни за филмови снимки, реклама и изложби, при които им се причинява болка, страдание, увреждане или стрес;

11. изискване от животни на усилия, които им причиняват болка, страдание, увреждане или стрес;

12. излагане на животни на температура, неблагоприятни атмосферни влияния, недостиг на кислород или ограничаване на свободното им движение, които им причиняват болка, страдание, увреждане или стрес;

13. неосигуряване на грижи за животни, когато това причинява повтаряща се или продължителна болка, страдание, трайно увреждане или стрес;

14. изоставяне на животни;

15. използването на живи животни за хранене на животни, с изключение на тези, чиято биология го изисква;

16. лишаване на животни от почивка;

17. подлагане на физическо натоварване на болни, наранени или стресирани животни;

18. пускане на свобода на животни, които са били отглеждани от хората, в случай, че предварително не са били подготвени за оцеляване в естествена среда;

19. ампутиране или кастриране с помощта на еластичен пръстен;

20. пълно или частично ампутиране на части от тялото или отстраняване на органи на животни;

21. подковаване на копитни животни с вредни подкови;

22. отглеждане, използване и умъртвяване на кучета и котки за добиване на кожи и месо, за производство на храна, както и внасяне и изнасяне на кучешки и котешки кожи и месо;

23. купиране на ушите и опашките на животни;

24. отстраняване на нокти, зъби и гласни връзки;

25. излагане в заведения за обществено хранене и други увеселителни или питейни заведения на всички видове бозайници, примати, птици и влечуги и на опасни декоративни животни.

26. извършване на пропаганда, популяризиране или подстрекаване по какъвто и да е начин, пряко или косвено, на насилие към животни.

(3) Действията по ал.2, т.20, 23 и 24 не се считат за жестокост:

1. когато извършването им е необходимо по ветеринарномедицинско предписание и процедурата се изисква за диагностициране на болест с цел да се запази живота, здравето и доброто състояние на животното;

2. процедурата е предназначена за научни и изследователски цели в съответствие със ЗВД;

3. стерилизацията или кастрацията се изисква с цел да се ограничи размножаването на животни;

4. процедурата се изисква с цел:

а) да се предотврати значително нараняване на животните;

б) да се предотврати заболяване в обекта за отглеждане;

в) защитата на други животни.

Чл.10. (1) За жестокост към животните не се считат действия, които се извършват:

1. съобразно ветеринарномедицинските разпоредби за ликвидиране на заразни болести по животните, съгласно ЗВД;

2. за професионална борба с вредни гризачи;

3. за лов и риболов, извършвани според изискванията на Закона за лова и

опазване на дивеча (ЗЛОД) и Закона за рибарството и аквакултурите.

(2) Министърът на вътрешните работи и министърът на отбраната издават съвместно наредба за правилата за обучение на служебни кучета.

Чл.11. (1) Манипулации, при които животно би могло да изпита болка, се извършват от ветеринарен лекар след поставяне на упойка и прилагане на болкоуспокояващи средства след оперативното лечение.

(2) В случаите, когато местна упойка не гарантира обезболяване на животното, се прилага обща упойка.

(3) Не се изисква прилагане на упойка:

1. когато ветеринарномедицинската практика е показала, че не е необходимо;

2. при диагностични манипулации, които не причиняват силна болка или стрес;

3. когато то би причинило по-силна болка от манипулацията.

Чл.12. (1) Забранява се проявата на особена жестокост към животните.

(2) За особена жестокост се счита:

1. умишлено причиняване на смърт на животни;

2. причиняване на тежко и трайно увреждане на животни;

3. организиране на боеве с животни;

4. стрелба по безстопанствени животни, опитомени животни или животни в плен и диви животни, ако не е регламентирано по ЗЛОД.

ГЛАВА ВТОРА

Отглеждане и грижи за животните

Раздел I

Общи изисквания за отглеждане и грижи към животните

Чл.13. (1) Право да отглеждат животни имат лица над 18 годишна възраст.

(2) Когато собственикът не може да полага грижи за животно, той го предава в приют, спасителен център, друг животновъден обект или на лице, което да го отглежда в съответствие с физиологичните и етологичните му особености.

(3) Животни могат да бъдат дарявани, продавани или предавани за временно или постоянно отглеждане на лицата по ал.1.

Чл.14. Собствениците на животни осигуряват условия за отглеждането им, съгласно чл.149, ал.1 и чл.150 от ЗВД.

Чл. 15. (1) Животни, които не живеят на групи в естествената си среда, се отглеждат самостоятелно.

(2) Животни със стадно поведение се отглеждат в стада при условие, че собственикът притежава повече от едно животно от същия вид.

(3) При отглеждане на животни се осигурява контакт между тях в зависимост от техните физиологични и етологични особености.

(4) Контактът между хора и отглежданите диви животни се ограничава в зависимост от физиологични и етологични особености на животните.

Раздел II

Полагане на грижи за животните

Чл.16. (1) Собствениците на животновъдни обекти:

1. осигуряват достатъчен брой гледачи с необходимата квалификация и опит за полагане на грижи за животните, с оглед на техния брой, вид, възраст и здравословно състояние;

2. отговарят за спазване на правилата за защита на животните;

3. организират първоначално и последващо обучение на персонала.

(2) Не се допуска гледачите по ал. 1, т.1 да причиняват стрес, болка, страдание и наранявания на животните, за които се грижат.

Чл.17.(1) Собственикът на животни незабавно осигурява ветеринарномедицинска помощ, когато установи признаци на болест, нараняване, изтощение или усложнено раждане.

(2) Болните или наранени животни се изолират и настаняват в подходящо помещение със суха и удобна постеля.

Чл. 18. (1) Който намери болно или наранено животно, информира приюта за животни, съответната общинска администрация, регионална ветеринарномедицинска служба или районно полицейско управление.

(2) Органите по ал.1 осигуряват необходимата спешна ветеринарномедицинска помощ и настаняване на животното в приют или друг обект по ал.6, т.1-3.

(3) В обекта, в който е настанено животното по ал.1, незабавно се предприемат мерки за лечението му.

(4) Управителят на приюта чрез средствата за масово осведомяване или по друг подходящ начин предоставя информация за настанените в него животни, с цел издирване на собственика или намиране на нов.

(5) Когато в приюта е настанено маркирано животно, управителят издирва и информира собственика или лицето по чл. 65, ал.3.

(6) Когато собственикът на животното не бъде намерен до 14 дни от настаняването му в приюта, то може да се предостави на:

1. зоологическа градина;

2. спасителен център;

3. ферма;

4. организация за защита на животните.

Раздел III

Движение, хранене и поене на животните

Чл. 19. (1) Движението на животните не може да бъде ограничавано по начин, който им причинява болка, страдание или силен страх.

(2) В помещенията за отглеждане на животни, собственикът осигурява място, съответстващо на техните физиологични и етологични нужди и възможност да стоят изправени в естественото си положение, да лягат, стават и се обръщат без затруднения и да проявяват естественото си поведение.

(3) В зависимост от вида им, на животните се осигурява ежедневна разходка и активни движения или подходящо оградено място за свободно движение или паша.

Чл. 20. (1) На животни, които се отглеждат на открито, се осигурява защита от неблагоприятни атмосферни условия, хищници и вредни физични и химични въздействия.

(2) На кучета, които се отглеждат на открито, се осигурява подслон или

къщичка, които ги защитават от неблагоприятни атмосферни условия.

(3) На кучета, които се отглеждат предимно вързани, се осигурява най-малко 19 кв.м. площ или 10 метра тел (въже) за свободно движение, както и ежедневна разходка.

(4) Къщичката по ал.2 се съобразява с големината на животното и има:

1. площ не по-малка от 1 кв.м.;

2. височина, не по-малко от 50 см от холката на кучето до тавана..

Чл. 21. (1) Видът, качеството и количеството на храната и интервалите на хранене са съобразени с вида, възрастта и физиологичните нужди на животните. При хранене с гранулирани или консервирани храни за животни, се спазва дозировката, посочена от производителя.

(2) Храненето на животните се извършва по начин, който намалява до минимум агресивната конкуренция между тях.

(3) На животните се осигурява постоянен достъп до достатъчно количество прясна вода.

(4) Съоръженията и съдовете за хранене и поене се:

1. поддържат чисти и се конструират и монтират по начин, който осигурява свободен достъп до храната и водата на съответния вид животни;

2. разполагат по начин, който осигурява едновременно свободен достъп на всички животни;

(5) Хранене на кучета и котки в приюти, пансиони, зоомагазини и други обекти се извършва в индивидуални съдове, които след всяко използване се почистват.

Раздел IV

Общи изисквания

към помещения и оборудване при отглеждане на животни

Чл. 22. На животните се осигурява подходяща температура и осветление, влажност, циркулация на въздуха и проветряване, според техните физиологични и етологични особености и при спазване на нормите за концентрация на вредни газове и интензивност на шума, като на водните животни се осигурява и необходимото съдържание на кислород във водата.

Чл. 23. (1) Помещенията, съоръженията и оборудването се:

1. изграждат от материали, които не са вредни за животните и позволяват цялостно почистване и дезинфекциране.

2. конструират и поддържат без вдлъбнатини, дупки, остри ръбове и стърчащи предмети и решетки с широки отвори, които могат да наранят животните.

(2) На животните се осигурява суха и удобна постеля от подходящ материал, на която могат да почиват.

Чл. 24. (1) Светлината на помещенията се регулира през денонощието според физиологичните и етологичните особености на животните. Когато естествената светлина е недостатъчна, се използва подходящо изкуствено осветление.

(2) Не се допуска отглеждане на животни при постоянна светлина, без подходящ период на почивка от изкуствено осветление

Чл. 25. За опазване здравето на животните, при необходимост в помещението, където се отглеждат, се монтира система за изкуствена вентилация и резервна такава, която се използва при индикация за повреда на основната.

Чл. 26. (1) Съоръженията и системите в помещенията, в които се отглеждат животни, ежедневно се проверяват и установените повреди се отстраняват незабавно.

(2) До отстраняване на повредите по ал.1, се вземат мерки за осигуряване на безопасността и здравето на животните.

Чл. 27. (1) Собствениците на животни осигуряват ежедневен контрол върху здравословното им състояние с цел недопускане причиняването на излишни страдания на животните.

(2) За осъществяване на контрол в помещенията, в които се отглеждат животни, се осигурява достатъчно осветление, за проверка на състоянието им по всяко време.

ГЛАВА ТРЕТА

Специфични условия за отглеждане на някои видове животни

Раздел I

Диви животни, отглеждани в колекции или от физически лица

Чл. 28. Не се допуска внасяне, придобиване, продажба, притежаване и отглеждане на примати и диви котки, с изключение на зоологически градини и спасителни центрове.

Чл. 29. (1) Собственикът на диви животни, отглеждани в домашни условия, ги регистрира по реда на чл. 182, ал.2 от Закона за ветеринарномедицинската дейност /ЗВД/.

(2) Собственикът по ал.1 отглежда животните при следните условия:

1. близки до естествената (природната) среда и да не противоречат на етологичните и физиологични особености;

2. осигуряване на подходящо място с необходима площ, за специфичните им нужди от движение, в зависимост от вида им - допълнително място за разходки и упражнения;

3. в помещението за отглеждане са осигурени:

а) подходящи съоръжения, съобразени със специфичните нужди на животните;

б) достатъчно място за почивка с подходяща и удобна постеля;

в) възможност за осъществяване на контакти със себеподобни. Когато животните не са съвместими, клетките се разполагат така, че животните да могат да се виждат, като е осигурена възможност за прекратяване на визуалния контакт при необходимост;

г) подходящи климатични условия;

д) условия за предотвратяване на бягство;

4. необходимите грижи, съобразени с физиологичните и етологичните им нужди;

5. лицата, които се грижат за животните, имат достатъчно знания за физиологичните и поведенческите нужди на съответния вид;

6. наличие на необходими предохранителни мерки, за осигуряване на безопасността на хората;

7. животните не могат да бъдат държани вързани, дори и временно;

8. всички животни са трайно маркирани.

Чл. 30. Всеки, който открие нарушения по чл.29, подава сигнал до Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, общинската администрация,

Министерство на вътрешните работи /МВР/ или Районна ветеринарномедицинска служба /РВМС/.

Чл. 31. Зоологическите градини имат право на собствена отговорност и под собствен контрол да отглеждат отделни диви животни на подходящи места извън границите си или границите на техните филиали, когато за опазване на живота и здравето на животното са необходими извънредни и специфични грижи.

Раздел II

Отглеждане на животни в циркове, вариетета, увеселителни заведения и за други мероприятия

Чл. 32.(1) Собственикът на цирк, театър или вариете, в програмите на които се използват животни, регистрира обекта по местодомуване по реда на чл.137 от ЗВД.

(2) При промяна на броя и вида на животните в обекта по ал.1, собственикът уведомява съответната РВМС.

(3) РВМС издава удостоверение за регистрация когато:

1. отглеждането на животните отговаря на разпоредбите на настоящия закон и ЗВД.

2. са гарантирани редовни ветеринарномедицински грижи;

3. собственикът разполага с подходящо зимно жилище за отглеждане на животните;

4. всички животни са трайно маркирани.

Чл. 33.(1) При промяна на местонахождението на цирка, собственикът или упълномощено от него лице предварително писмено уведомява Централно управление (ЦУ) на Националната ветеринарномедицинска служба /НВМС/.

(2) В уведомлението по ал.1 се посочват:

1. настоящето местонахождение - община;

2. вида на мероприятиято;

3. времето на престой;

4. броя и вида животни.

(3) В случаите, когато има усложнена епизоотична обстановка, ЦУ на НВМС писмено разрешава или отказва провеждане на мероприятиято.

Чл. 34. Чуждестранните циркови трупи, които използват животни и гастролират на територията на Република България искат разрешение за провеждане на мероприятиято по реда на чл. 33.

Чл. 35. Условието и минималните изисквания за отглеждане и участие на животни в циркове, вариетета и други увеселителни заведения, необходимите професионални умения на лицата, които се грижат за животните, се уреждат със съвместна наредба на министъра на земеделието и горите и министъра на околната среда и водите.

Чл. 36. Забранява се използването на диви бозайници и примати в циркове, вариетета и други увеселителни заведения.

Чл. 37. (1) Участието на животни в състезания, изложби, реклами и филмови снимки се допуска след получаване на разрешение от РВМС, на чиято територия се организира мероприятиято.

(2) Организаторите на мероприятията по ал.1 подават молба в съответната РВМС 7 дни преди датата на планираното мероприятие, като посочват вида и броя на животните, начина на отглеждането и използването им, датата и мястото на провеждане.

- (3) РВМС писмено разрешава или отказва провеждане на мероприятиято.
- (4) Представител на РВМС присъства при провеждане на мероприятиято.
- (5) За цялото време на провеждане на мероприятиято, организаторите задължително осигуряват присъствието на ветеринарен лекар.
- (6) При използване на диви животни за филмови снимки, организаторът осигурява присъствието на консултант етолог от списък, одобрен от министъра на околната среда и водите.

Раздел III

Изисквания за отглеждане и продажба на животни в зоомагазини

Чл. 38. Зоомагазините, в които се отглеждат и продават животни, се регистрират по реда на чл. 137 от ЗВД.

Чл. 39. Собствениците на зоомагазини осигуряват:

- 1. ветеринарномедицинско обслужване на животните;
- 2. достатъчен персонал, който има познания и опит в отглеждане на съответните видове животни.

Чл. 40. (1) Персоналът в зоомагазините притежава удостоверение за завършен курс за защита на животните.

(2) Персоналът предоставя информация и съвети на клиентите за начина на отглеждане на животните, необходимите грижи, задължителни ваксинации и регистрации.

Чл. 41. (1) Зоомагазините разполагат и предоставят информационни материали, свързани с отглеждане на животните.

(2) Изискванията към обектите по ал. 1 се уреждат с наредба по чл.176, ал.2 от ЗВД.

Чл. 42. (1) В зоомагазините се отглеждат и продават само:

- 1. здрави животни, на които е извършена необходимата ветеринарномедицинска профилактика;
- 2. животни с документ за произход или придобиване;
- 3. кучета и котки с ветеринарномедицински паспорт, обезпаразитени, ваксинирани и маркирани с чип;
- 4. диви животни, маркирани съобразно вида на екземпляра, като маркировката не вреди на здравословното им състояние.

(2) Собственикът на зоомагазин, в който се продават диви животни, изпраща в Регионална инспекция околна среда и води /РИОСВ/ данните на лицето, закупило животното.

Раздел IV

Опити с животни

Чл. 43. Опити с животни се извършват само с цел:

1. разработване, производство и оценка на ефективността и безопасното приложение за хората и околната среда на лекарства за хуманната и ветеринарната медицина, храни и хранителни добавки за хора и животни и други вещества:

а) за диагностика и превенция на болести, изпитване на нови схеми и методи за лечение на болести и болестни състояния или други аномалии и техните последици върху хора, животни и растения;

б) за проучване, определяне, регулиране или промяна на физиологичните функции при хора, животни или растения;

2. изучаване на поведенческите реакции на животните;
3. обучение в професионалните гимназии и висшите училища;
4. защита на околната среда с оглед опазване здравето на хората и животните.

Чл. 44. Животни могат да се използват в опити след положително становище от Комисията по етика към животните по чл. 154 от ЗВД и издаване на разрешение от генералния директор на НВМС, съгласно чл. 155 от ЗВД.

Чл. 45. При извършване на опити с животни се прилага Раздел II на Глава VII от ЗВД и Наредба № 15 от 3 февруари 2006 г. за минималните изисквания за защита и хуманно отношение към опитните животни и изискванията към обектите за използването, отглеждането и/или доставката им.

Раздел V

Транспортиране на животни

Чл. 46. (1) При транспортиране на животни собственикът или лицето, което ги превозва е длъжно да:

1. използва превозни средства, които гарантират спазването на изискванията за защита на животните по време на транспортиране;
2. взема мерки за осигуряване на потребностите на животните от храна и вода, в съответствие с вида им;
3. осигурява през подходящи периоди от време хранене, поене и почивка на животните съобразно вида им.

(2) Не се допуска забавяне на транспортни средства, превозващи животни, освен ако това е необходимо за доброто състояние на животните.

(3) Органите на НВМС, митническите органи, граничната полиция и органите на Министерството на вътрешните работи и персоналет на пристанищата, аерогарите, жп гарите, гарите за маневриране и на граничните инспекционни пунктове взимат всички необходими мерки да се сведе до минимум всяко забавяне по време на транспорт или всяко страдание на животните, в случай че стачка или друго обстоятелство възпрепятства и спира транспортирането на животните.

Чл. 47. Условиата и редът, при които животните се транспортират, се уреждат с наредба на министъра на земеделието и горите.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Животни-компаньони

Чл. 48. Собствениците на животни-компаньони ги отглеждат при спазване изискванията на правилата за защита на животните.

Чл. 49. При отглеждането на кучета и котки в жилище тип апартамент собственикът е длъжен да осигури площ на животните, съобразно големината им:

1. За куче:
 - а) от малки породи до 10 кг - 10 кв.м.;
 - б) за средни породи до 25 кг - минимум 15 кв.м;
 - в) за големи породи над 25 кг минимум 19 кв. м.

2. За котка - минимум 12 кв. м.

Чл. 50.(1) Собственикът на животно-компаньон взема мерки, да не допусне животното само да напуска мястото на отглеждане, да навлиза в чужда собственост или на обществени места.

(2) Собственикът е длъжен да предотврати всяка проява на необоснована агресия на кучето, проявена на обществени места и при ситуации, застрашаващи живота или здравето на хора и животни.

(3) Изключения по ал. 1 се допускат за кучета - пазачи на стада, ловни, следотърсачи, планински спасители и водачи на инвалиди.

Чл. 51.(1) Собствениците на животни-компаньони са длъжни да се погрижат за стерилизация им, освен ако имат за цел възпроизводството им, само ако могат да запазят новородените животни или да ги предоставят на нови собственици, при условията на чл. 65, ал.2.

Чл. 52. (1) Регистрация на кучета се извършва по реда на чл.174 от ЗВД.

(2) В базата данни се въвеждат:

1. име на страната на произход на кучето;
2. име, пол, цвят и порода;
3. дата и място (адрес) на раждане на кучето;
4. адрес, име на собственика;
5. данни на ветеринарния лекар, поставил чипа;
6. датата на поставяне на чипа;
7. извършени ветеринарномедицински манипулации;
8. кастрация на кучето.

(3) Данните по ал.2 се въвеждат директно от ветеринарния лекар, поставил чипа.

(4) Ако чипът е поставен от ветеринарен лекар, който няма достъп до базата данни, той попълва данните на хартиен носител и ги предава в съответната РВМС.

Чл.53.(1) НВМС поддържа национална електронна база данни за регистрираните кучета.

(2) Всички данни, изпратени от ветеринарните лекари по чл.174 от ЗВД се обобщават в РВМС служебно.

Чл.54. НВМС осигурява достъп до базата данни на:

1. ветеринарните лекари по чл.174 от ЗВД;
2. органите на държавната администрация;
3. общинските администрации и районните кметства;
4. приюти за животни;
5. лица, които имат правен интерес от получаване на информация.

Чл.55. Собствениците на кучета:

1. идентифицират животните си, съгласно чл. 174 от ЗВД;
2. при промяна в адреса, собствеността или при смърт на кучето уведомяват съответната РВМС в 7 дневен срок;

Чл.56. Органите на общинската администрация:

1. контролират идентификацията на кучетата;
2. санкционират нарушенията по идентификацията на кучетата по реда на чл.472, ал.4 от ЗВД.

Чл.57. Не се заплаща такса на общинската администрация за куче с поставен микрочип за първата година на неговото регистриране.

ГЛАВА ПЕТА

Безстопанствени кучета

Чл. 58. (1) Общинските съвети приемат програма за намаляване броя на безстопанствените кучета и предвиждат средства за изпълнението ѝ.

(2) Кметовете на общинските администрации и районните кметства организират изпълнението на програмата.

(3) Организациите за защита на животните, регистрирани по реда на ЗЮЛНЦ, участват при изготвянето и изпълнението на програмата по ал.1.

Чл.59.(1) Безстопанствените животни се настаняват в приюти, регистрирани по чл.137, ал.1 от ЗВД.

(2) Приютите за безстопанствени животни се стопанисват само от общинските администрации или организациите за защита на животните, регистрирани по реда на ЗЮЛНЦ.

(3) Всяка общинска администрация изгражда приюти за животни, при наличие на минимум 800 регистрирани животни-компаньони (кучета) на нейната територия.

(4) Кметовете отговарят за дейността на приютите по ал.3.

(5) Организациите за защита на животните могат да създават собствени приюти за безстопанствени животни.

(6) Мерките за намаляване на броя на безстопанствените животни се осъществяват в подвижни или стационарни амбулатории на общините или организациите за защита на животните, регистрирани по реда на чл.28-30 от ЗВД.

(7) Всеки приют разработва и прилага система за информиране на гражданите за животните, които се предлагат за отглеждане, в това число създаване на електронна страница и публикации в медиите.

(8) В приютите могат да се настаняват и други видове безстопанствени животни.

Чл.60.(1) Залавяне на безстопанствени кучета се допуска по начин и при условия, които гарантират здравето им и причинено минимално страдание.

(2) Транспортиране до приюта на заловените животни по ал. 1 се извършва със специално оборудвани и обозначени превозни средства с добра вентилация.

(3) Не се допуска залавяне на кучета под 3 месеца чрез упойващи вещества.

(4) Персоналът на екипите за събиране на безстопанствени кучета е подходящо обучен и преминал курс по защита и хуманно отношение към животните.

(5) Екипите за събиране на безстопанствени кучета се ръководят и контролират от ветеринарен лекар.

(6) При залавянето на кучетата се поставя нашийник с идентификационен номер.

Чл.61(1) Кметовете и организациите за защита на животните, които стопанисват приюти:

1. назначават управител на приюта, който има висше образование;
2. назначават ветеринарен лекар за ветеринарномедицинско обслужване на животните;
3. осигуряват помощен персонал;
4. осигуряват свободен достъп на гражданите в приюта;
5. създават условия за обществен контрол;

б. осигуряват телефон за сигнали за пострадали животни.

(2) Лицата по ал. 1, т. 1, 2 и 3 имат удостоверение за завършен курс по защита на животните.

Чл. 62.(1) Управителят на приют за животни :

1. получава сигнали за изоставени животни;
2. ръководи настаняването и грижите за животните в приюта;
3. прилага програма за намиране на нови собственици на настанените в приюта животни;

4. води дневник, в който вписва данните за настанените животни.

(2) Дневникът по ал.1, т.4 съдържа следната информация:

1. идентификационен номер на нашийника;
2. дата и място на залавяне;
3. индивидуални белези на животното;
4. дата и причини за напускане на приюта;
5. името и адреса на собственика;

Чл.63. Ветеринарният лекар, по чл.61, ал.1, т.2:

1. ежедневно контролира здравословното състояние и спазването на изискванията за защита на животните;

2. взема проби за лабораторна диагностика на заразни и паразитни болести и при необходимост ги изпраща за изследване в лаборатории;

3. отразява резултатите от лабораторните изследвания и всички ветеринарномедицински манипулации и лечения в амбулаторен дневник;

4. контролира извършването на дезинфекцията, дезинсекцията и дератизацията;

5. извършва лечебни и профилактични мероприятия, кастрация и маркиране на животните;

6. регистрира кучетата, съгласно чл.174 от ЗВД;

7. съставя констативен протокол при смърт на животно, в който се посочват времето, причината и/или диагнозата за смъртта;

8. при назначаване на евтаназия съставя индивидуален протокол, който съдържа основанията за прилагането ѝ. Протоколът се подписва от ветеринарния лекар, от управителя на приюта и трето лице.

Чл.64. (1) Кучетата в приюта се настаняват при спазване на изискванията за защита на животните.

(2) При постъпване на животното се извършва преглед за идентификация за собственост и клиничен преглед и ако е необходимо - лабораторни изследвания, резултатите от които се вписват в амбулаторния дневник.

(3) На болните и наранените кучета се оказва ветеринарномедицинска помощ.

(4) По време на престоя на кучетата се осигуряват достатъчно количество храна, вода, пространство за движение и почивка.

Чл.65.(1) Кучетата, настанени в приют се кастрират, обезпаразитяват, ваксинират срещу бяс.

(2) Кучетата по ал.1 се предоставят безвъзмездно на лица, които желаят да ги отглеждат като компаньони и се регистрират по чл.174 от ЗВД.

(3) Кучетата, за които не се явят лица по ал.2, се маркират и се връщат по местата, от които са взети, под надзора на лица, организации за защита на животните или общините.

(4) Маркировката на кучетата по ал.3 е татуиран на едното ухо идентификационен номер или електронен чип и V-образно купирание на другото

ухо.

(5) Кучетата се вписват в регистър, като им се издава ветеринарномедицински паспорт.

(6) Управителят на приюта изпраща данните от регистъра по ал.3 в екологичния отдел на съответната общинска администрация.

Чл. 66. Не се допуска връщането на кучетата по чл. 65, ал. 3 в дворове на детски ясли и градини, училища, болници и в близост до автомагистрала и летища.

Чл.67. Отговорните за надзора лица, организациите за защита на животните или общините - обезпаразитяват на три месеца и реваксинират срещу бяс животните по чл.65, ал. 3.

Чл. 68. Организациите и лицата по чл. 67 са длъжни да:

1. заверяват ежегодно паспорта на кучето в съответната общинска администрация за извършените обезпаразитявания и ваксинации;

2. вземат мерки за предотвратяване на агресивно поведение на кучетата към хора или животни.

Чл. 69. Евтаназия на настанени в приюта кучета се допуска при условията на чл. 179, ал.3, т.1, т. 2 и т.4 от ЗВД, след поставяне на диагноза при клиничен преглед и изследвания.

Чл.70. Труповете на животните в приюта се съхраняват, съгласно изискванията на чл. 272 от ЗВД.

Чл.71.(1) При настаняване в приюта на регистрирано куче-компаньон, управителят на приюта издирва собственика на животното и го уведомява писмено за местонахождението на кучето.

(2) Ако в срок от седем дни от датата на получаването на писменото уведомление по ал.1 собственикът на кучето не се яви да го вземе или не бъде открит, кучето се предоставя на нов собственик по чл.65, ал.2 или се настанява в приют на организации за защита на животните.

(3) Кучета компаньони по ал.1, се връщат на собственика им след представяне на ветеринарномедицински паспорт и заплащане на разходите по престоя.

Чл.72. Във всяка общинска администрация се поддържа регистър на кучетата по чл.65, ал.3.

Чл. 73. След блокиране на раждаемостта на безстопанствените кучета в населеното място, те се настаняват поетапно в приюти по програми за намиране на собственик или за доживотно отглеждане.

Чл.74. Не се допуска повторно залавяне и настаняване в приют на кучета по чл. 65, ал.3, освен когато животните представляват доказана опасност за здравето и живота на хората и животните и в случаите по чл. 73.

Чл.75.(1) В случаите на увеличена популация от безстопанствени котки се прилага чл.58-60.

(2) Не се допуска залавянето на безстопанствени котки с упойващи вещества.

ГЛАВА ШЕСТА

Изпълнение и контрол

Раздел I

Обществен контрол

Чл.76. Обществен контрол за спазването на закона се осъществява от

физически и юридически лица с нестопанска цел, в чиито устави е предвидена дейност за защита на животните.

Чл. 77. При извършване на обществения контрол, лицата по по чл.76 имат право:

1. да получават от компетентните органи пълна информация относно спазване изискванията за защита на животните ;

2. да вземат участие в подготовката на решенията на компетентните органи по въпроси, свързани със защита на животните, както и да съдействат за тяхното реализиране;

3. да сезират компетентните органи с искане за извършване на проверки относно спазване изискванията за защита на животните, както и да получат информация за резултата от тях.

4. да получават съдействие от органите на МВР и изпълнителната власт за предотвратяване на жестокост към животните;

5. да участват в извършването на проверки по чл.170 от ЗВД и в мероприятията на органите, осъществяващи държавен контрол над изпълнението на изискванията на настоящия закон.

Раздел II

Изпълнение и контрол

Чл. 78.(1) Контролът за защита на животните по този закон се осъществява от НВМС.

(2) Контролът по ал.1 за диви животни се осъществява от МОСВ и НВМС.

(3) Контролът се осъществява от инспектори за защита на животните към НВМС.

(4) Контролът е:

1. редовен – чрез периодични проверки по годишни програми, одобрени от директорите на РВМС.

2. извънреден – извършва се самостоятелно, едновременно с проверка с друга цел или по сигнал за нарушение.

Чл. 79.(1) Контролните органи имат право:

1. да установяват идентичността на собственика на животни;

2. на достъп до всички обекти и цялата документация, необходима за осъществяване на проверката;

3. да заснемат или филмират нарушението;

4. да влизат след осигурен достъп от страна на собственика в недвижими имоти и транспортни средства, където се отглеждат животни или се предполага, че се отглеждат или се третират животни.

(2) За предотвратяване или преустановяване на нарушение, което непосредствено застрашава живота или може да доведе до необратимо увреждане здравето на животно, органите на НВМС, съвместно с органите на МВР, си осигуряват достъп до мястото, където се извършва нарушението, запазвайки адекватност на използваните средства, в случай че той не им бъде осигурен доброволно.

Чл. 80. (1) При констатиране на нарушения контролните органи:

1. издават задължителни предписания, в които посочват срок за отстраняване на нарушението;

2. разпореждат спиране на експлоатацията на обекта за срок, определен от тях, но не по-дълъг от 6 месеца, в случай че нарушението не бъде отстранено в

определения по т. 1 срок;

3. правят предложение до директора на РВМС, на чиято територия се намира обектът, да заличи регистрацията му и обезсили издаденото удостоверение съгласно чл. 138, ал. 1, т. 2 от ЗВД;

4. налагат административно наказание и предприемат административни мерки.

(2) Мярката по ал.1, т.3 се налага само в случаите, когато нарушенията не бъдат отстранени след изтичане на 6-месечния срок по ал. 1, т. 2 или при доказани системни и/или груби нарушения на изискванията.

(3) За времето на прилагане на мярката по ал.1, т.2 не се издават документи за реализиране на продукцията от обекта или придвижване или продаване на животни.

(4) След отстраняване на нарушенията контролният орган по молба на собственика отменя разпореждането за спиране на експлоатацията на обекта по ал. 1, т. 2.

Чл. 81.(1) Органите на изпълнителната власт и общинските администрации, обществените организации, физическите и юридическите лица са длъжни да оказват необходимото съдействие на служителите от НВМС при изпълнение на контролните им функции.

(2) При установяване на данни за нарушение на този закон, органите и лицата по ал.1 незабавно:

1. взимат мерки в рамките на техните правомощия за преустановяване на нарушението;

2. уведомяват органите на НВМС.

(3) Редът и начините на взаимодействие между органите на НВМС и МВР при осъществяване на контрола за защита на животните се уреждат с наредбата на министъра на земеделието и горите и министъра на вътрешните работи.

Чл.82.(1) Инспекторите за защита на животните имат право:

1. да забраняват товаренето и транспорта на животни, когато не са били спазени установените изисквания;

2. да забраняват и преустановяват извършването на процедури, които не са разрешени или които са извършени в нарушение на действащите нормативни актове;

3. да разпореждат прекратяване на опити или да забранят извършването на опити с животни, които са извършени в нарушение на действащите нормативни актове;

4. да забранят клане на животни в кланици, когато се установи, че зашеметяването е неефективно.

Чл. 83. Инспекторите по екология към общинските администрации осъществяват системно текущ контрол за:

1. изоставени животни на територията на общинската администрация;

2. маркиране и регистрация на кучетата.

Чл. 84. Държавните органи, в това число митническите служители, в случай на транспорт и пратки с животни без необходимите документи или при нарушение на изискванията за защита на животните, задържат животните или пратката, средствата за транспорт, и незабавно информират органите на НВМС.

Чл. 85. При наличието на данни за извършено престъпление, органите на НВМС своевременно уведомяват органите на МВР и прокуратурата.

Чл. 86 Органите на МВР и органите на общинската администрация, при установяване на данни за извършване на нарушение по този закон, незабавно:

1. взимат мерки в рамките на техните правомощия за преустановяване на нарушението;
2. уведомяват органите на НВМС.

ГЛАВА СЕДМА

Административно-наказателни разпоредби и отнемане в полза на държавата

Раздел I

Административно-наказателни разпоредби

Чл. 87 (1) Санкциите по този закон са:

1. глоба;
2. отнемане на животно в полза на държавата;
3. временно или постоянно преустановяване дейността на животновъден обект, зоомагазин, ветеринарна клиника или амбулатория;
4. временна или постоянна забрана за отглеждане на животно.

(2) При определяне вида и размера на наказанието се взимат предвид:

1. тежестта на нарушението и настъпилите от него вредни последици;
2. формата на вината;
3. подбудите за извършване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

(3) Отнемане в полза на държавата се прилага спрямо всяко животно, намерено в състояние, при което без незабавна помощ ще претърпи силна болка, страдание или има опасност от трайно увреждане на неговото здраве или смърт, както и по преценка на контролните органи, в случаите, посочени в този закон.

(4) Временна или постоянна забрана за отглеждане на животно се налага при системни и груби нарушения на този закон.

Чл. 88.(1) Който наруши разпоредбите на този закон, се наказва с глоба от 100 до 250 лв., а при повторно нарушение - от 250 до 500 лв., освен ако деянието не представлява по-тежко нарушение.

(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено от ветеринарен лекар или техник, от длъжностно лице или лице осъществяващо дейност или професия, свързана с отглеждане или полагане на грижи за животни, от юридическо лице или едноличен търговец глобата е от 250 до 500 лв., а при повторно нарушение - от 500 до 1000 лв.

(3) В случаите по ал.2 може да се постанови временно или постоянно преустановяване дейността на животновъдния обект, зоомагазин, ветеринарната клиника или амбулаторията.

Чл. 89. (1) Който прояви особена жестокост към животно се наказва с глоба от 500 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв., освен ако деянието не представлява по-тежко нарушение.

(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено от ветеринарен лекар или техник, от длъжностно лице или лице, осъществяващо дейност или професия, свързана с отглеждане или полагане на грижи за животни, от юридическо лице или едноличен търговец, се налага глоба в размер от 1000 до 2000 лв., а при повторно нарушение от 2000 до 3000 лв. и може да се постанови временно или постоянно преустановяване дейността на животновъдния обект, зоомагазин, ветеринарната клиника, или амбулаторията.

(3) В случаите по ал. 1 и 2 животното се отнема в полза на държавата

Чл. 90. (1) Който наруши разпоредбите на Глава III се наказва с глоба от 1000 до 2000 лв., а при повторно нарушение - от 2000 до 3000 лв., освен ако деянието не представлява по-

тежко нарушение.

(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено от ветеринарен лекар или техник, от длъжностно лице или лице осъществяващо дейност или професия свързана с отглеждане или полагане на грижи за животни от юридическо лице или едноличен търговец, глобата е от 2000 до 3000 лв., а при повторно нарушение - от 3000 до 5000 лв.

(3) В случаите по ал.2 може да се постанови временно или постоянно преустановяване дейността на животновъдния обект, зоомагазин, ветеринарната клиника, или амбулаторията.

(4) В случаите по ал.1 и 2 животното може да се отнеме в полза на държавата.

(5) При нарушение на чл. 28 животното се отнема в полза на държавата.

Чл. 91. Ветеринарен лекар, който не е спазил изискванията по чл. 52, ал. 3 и 4 се наказва с глоба от 40 лв., а при повторно нарушение от 40 лв. до 60 лв.

Чл. 92. Който допуска или толерира проява на нехуманно отношение към животни, жестокост или особена жестокост от лице, което е под негов контрол или е негов възпитаник и не е способно само да носи отговорност за извършеното деяние, въпреки че е можел да предотврати деянието, се наказва с глоба от 50 до 250 лв., а при повторно нарушение – от 250 до 500 лв.

Чл. 93. (1) Нарушенията по този закон се установяват с актове, съставени от ветеринарни лекари от НВМС.

(2) Наказателните постановления за нарушения по ал. 1 се издават от директорите на РВМС, на чиято територия е извършено.

Чл. 94. Наказателните постановления, с които е наложена глоба или имуществена санкция в размер до 150 лв., не подлежат на обжалване.

Чл. 95. Съставянето на актовете, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършва по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

Раздел II

Отнемане в полза на държавата

Чл. 96.(1) В случай на отнемане на животно в полза на държавата, то се настанява временно в някое от специално определени за тази цел места или се пуска на свобода, в съответствие със разпоредбите на ЗВД и този закон.

(2) Специално определените места по ал.1 са:

1. за диви животни – зоологически градини или спасителни центрове;

2. за животни-компаньони - частни или общински приюти;

3. за селскостопански животни - ферми, определени със заповед на директора

на РВМС.

(3) На отнемане подлежат и предметите, послужили за извършване на нарушението.

(4) Животното може да се върне на собственика, след като той е поел разходите по извършените процедури и са премахнати причините за отнемането му,

Допълнителна разпоредба

§ 1. По смисъла на този закон:

1. **“Вариете”** е учреждение с представления, чиято основна цел е просто да забавлява и в което в редуваща се последователност се изпълняват музикални или артистични изпълнения, шоуномера, кратки шеги, бурлески или сцени;

2. **“Диво животно”** е всяко живо гръбначно същество, различно от човека,

включително свободно живеещите, с изключение на домашните породи кучета, котки, коне, магарета, крави, овце, кози, свине, гъски, патици, кокошки, пуйки и др.

3. **“Животни, използвани за храна на животни”** са риби, домашни птици на възраст до четири седмици, както и мишки, плъхове, хамстери, морски свинчета и зайци, които се отглеждат или убиват с цел да се използват като храна за животни;

4. **“Животни-компаньони”** са животни, които се отглеждат в домакинството или от интерес към животното, доколкото става въпрос за домашни животни или опитомени животни от разред месоядни, гризачи, зайцеподобни, папагалови, чинкови, гълъбови и животни от клас риби;

5. **“Зоологически градини”** са постоянни учреждения, в които се отглеждат животни с цел излагането им на показ за период от минимум седем дни в годината, с изключение на циркове и зоомагазини.

6. **“Интервенция”** е мярка, която води до увреждане или загуба на чувствителна част от тялото или до промяна на костната структура;

7. **“Кастрация”** е отстраняване на яйчниците и матката на женските кучета и тестисите на мъжките.

8. **“Мъчително развъждане”** е развъждане, което е свързано със силни болки, страдания, вреди или силен страх (стрес) у животното или неговото поколение, както и използването на методи за естествено или изкуствено осеменяване и животновъдни практики, които причиняват сериозни страдания, наранявания или трайни увреждания на животните или има вероятност да доведат до тяхната смърт или продължително или постоянно оказват отрицателно въздействие върху доброто състояние на животните.

9. **“Приют за животни”** е институция с нестопанска цел (вкл. подслон за животни или учреждения за грижи за животни), предлагаща съхранение на безстопанствени и чужди животни;

10. **“Селскостопански животни”** са всички домашни или диви животни, отглеждани с цел производство на суровини и храни от животински произход (напр. хранителни продукти, вълна, кожи, кожи с косми, обработени кожи) или за други селско или горскостопански цели, или за работа;

11. **“Строг нашийник”** е нашийник с метални звена и защита за ларинкса с косо извити навътре заоблени метални щифтове с диаметър минимум 3,5 мм.

12. **“Трето лице”** по смисъла на чл.63, т.8 е представител на неправителствена организация за защита на животните, а в общините, в които няма регистрирана такава организация – служител от приюта, който отговаря за защитата и хуманното отношение към животните.

13. **“Цирк”** е учреждение с представления особено в областта на ездитното изкуство или дресурата на животни, които могат да включват акробатски изпълнения, сериозни и забавни шоупрограми, пантомими, както и танцови и музикални номера.

Преходни и заключителни разпоредби

§2. Този закон отменя чл. 35, т. 4 и чл. 70 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (обн., ДВ, бр. 42 от 1999 г.; изм., бр. 83 от 2003 г. Отм.)

§3. Придобитите животни по чл.36 преди влизане в сила на закона, могат да се отглеждат и използват до 1 януари 2015 година.

§4. Министърът на земеделието и горите в 6-месечен срок от влизането в сила на закона издава наредбите по прилагането му.

§5. Изпълнението на закона се възлага на министъра на земеделието и горите.

§6. Наказателният кодекс (Обн., ДВ, бр. 26 от 2.04.1968 г., в сила от 1.05.1968 г., попр., бр. 29 от 12.04.1968 г., изм., бр. 92 от 28.11.1969 г., изм. и доп., бр. 26 от 30.03.1973 г.,

доп., бр. 27 от 3.04.1973 г., изм., бр. 89 от 15.11.1974 г., в сила от 1.03.1975 г., изм. и доп., бр. 95 от 12.12.1975 г., изм., бр. 3 от 11.01.1977 г., доп., бр. 54 от 11.07.1978 г., бр. 89 от 9.11.1979 г., изм. и доп., бр. 28 от 9.04.1982 г., в сила от 1.07.1982 г., попр., бр. 31 от 20.04.1982 г., доп., бр. 44 от 5.06.1984 г., изм. и доп., бр. 41 от 28.05.1985 г., доп., бр. 79 от 11.10.1985 г., попр., бр. 80 от 15.10.1985 г., изм. и доп., бр. 89 от 18.11.1986 г., попр., бр. 90 от 21.11.1986 г., изм., бр. 37 от 16.05.1989 г., в сила от 16.05.1989 г., бр. 91 от 24.11.1989 г., в сила от 24.11.1989 г., бр. 99 от 22.12.1989 г., в сила от 22.12.1989 г., доп., бр. 10 от 2.02.1990 г., изм., бр. 31 от 17.04.1990 г., изм. и доп., бр. 81 от 9.10.1990 г., в сила от 9.10.1990 г., бр. 1 от 4.01.1991 г., бр. 86 от 18.10.1991 г., попр., бр. 90 от 1.11.1991 г., изм., бр. 105 от 19.12.1991 г., доп., бр. 54 от 3.07.1992 г., в сила от 3.07.1992 г., изм. и доп., бр. 10 от 5.02.1993 г., бр. 50 от 1.06.1995 г.; Решение № 19 от 12.10.1995 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 97 от 3.11.1995 г.; доп., бр. 102 от 21.11.1995 г., в сила от 21.01.1996 г., изм. и доп., бр. 107 от 17.12.1996 г., бр. 62 от 5.08.1997 г., изм., бр. 85 от 26.09.1997 г.; Решение № 19 от 21.11.1997 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 120 от 16.12.1997 г.; доп., бр. 83 от 21.07.1998 г., изм. и доп., бр. 85 от 24.07.1998 г., доп., бр. 132 от 10.11.1998 г., в сила от 1.01.1999 г., изм., бр. 133 от 11.11.1998 г., изм. и доп., бр. 153 от 23.12.1998 г., бр. 7 от 26.01.1999 г., изм., бр. 51 от 4.06.1999 г., бр. 81 от 14.09.1999 г., в сила от 15.12.1999 г., изм. и доп., бр. 21 от 17.03.2000 г., бр. 51 от 23.06.2000 г.; Решение № 14 от 23.11.2000 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 98 от 1.12.2000 г.; доп., бр. 41 от 24.04.2001 г., изм., бр. 101 от 23.11.2001 г., бр. 45 от 30.04.2002 г., изм. и доп., бр. 92 от 27.09.2002 г., бр. 26 от 30.03.2004 г., бр. 103 от 23.11.2004 г., в сила от 1.01.2005 г., бр. 24 от 22.03.2005 г., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005 г., изм., бр. 76 от 20.09.2005 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 86 от 28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г., бр. 88 от 4.11.2005 г.) се изменя така:

Създават се нови чл. 350б и чл. 350в със следното съдържание:

“Чл.350 б (1) Който умишлено умъртви животно чрез удушаване, обесване, разкъсване, смачкване или пребиване на животно; одиране, разчленяване или изкормване преди умъртвяването; хвърляне в огън, в агресивни среди, от големи височини или под движещи се превозни средства; чрез отрова или инжектиране на вещества, които предизвикват мъчителна и болезнена смърт се наказва с лишаване от свобода до 1 година или пробация, както и глоба от 500 до 1000 лв.

(2) Ако деянието е извършено повторно деецът се наказва с глоба от 1000 до 2000 лв. и с лишаване от свобода до 1 година.

(3) Когато деянието по ал.1 е извършено от длъжностно лице или лице осъществяващо дейност или професия свързана с отглеждане или полагане на грижи за животни, наказанието е лишаване от свобода до 1 година или пробация, както и глоба от 1000 до 2000 лв. а при повторно извършване на деянието – глобата е от 2000 до 3000 лв.

Чл. 350 в (1) Който организира боеве с животни и/или предоставя животни за боеве и който в нарушение на закона убие животно по начин опасен за други животни или за хора, ако не представлява по-тежко престъпление, се наказва с лишаване от свобода до 1 година или пробация, както и с глоба до 2000 лв.

(2) Ако деянието е извършено повторно деецът се наказва с лишаване от свобода до 1 година или пробация, както и с глоба от 2500 до 3500 лв.

(3) Когато деянието по ал. 1 е извършено от длъжностно лице или лице осъществяващо дейност или професия свързана с отглеждане или полагане на грижи за животни, наказанието е лишаване от свобода до 1 година или пробация, както и глоба от 2500 до 3500 лв., а при повторно извършване на деянието, извършителят се наказва с лишаване от свобода до 2 години и глоба от 3500 до 5000 лв.”